

I

Daar is de rivier. Ze staken hem deze vakantie regelmatig over bij hun tochtjes naar de bergen, naar dorpjes en het zwemmeer. Toch is hij verrast. Het water stroomt geruisloos maar razendsnel. Op het pad staat hij even stil. Vanwege de kracht waarmee het ijsblauwe water in westelijke richting naar de veertien kilometer verderop gelegen hydraulische krachtcentrales dendert, verwacht hij geraas, maar het enige dat hij hoort zijn koolmezen, lijsters en de alarmroep van een merel. Uit zijn keel ontsnapt een lage bromtoon, als uiting van tevredenheid.

Het onlangs geasfalteerde pad doet hem aan de fietspaden in eigen land denken. Hij komt in beweging, stroomopwaarts, in de richting van de be-sneeuwde toppen die door de zon feloranje kleuren.

De vogels, het water, de afwezigheid van mensen, de kalme tred en het pad dat recht als een schietlood voor hem ligt, zouden hem moeten ontspannen, maar dat lukt nauwelijks.

Elf dagen geleden waren ze op de kleine camping gearriveerd. Onmiddellijk nadat Luc de auto bij de tent had geparkeerd, trok Boaz – de oudste – zijn step uit de achterbak en reed erop weg om de camping te verkennen. Rik sjarde een tas uit de achterbak, sleepte hem naar de tent en probeerde daarna een plastic krat met boodschappen uit de auto te tillen. Luc kon niet voorkomen dat een fles wijn op het grindpad uiteenspatte. Hij bleef kalm, wat hij als een bescheiden overwinning beschouwde.

Rik vertrok daarna ook op zijn step, maar pas nadat Luc met een zwarte marker het nummer van de staanplaats op zijn handje had geschreven en hem een paar ijkpunten in de buurt van hun tent – het doucheblok, de zendmast – had aangewezen. Luc veegde de scherven bij elkaar, haalde de rest van de bagage uit de auto, zette de tassen met kleding in de slaapruimtes en ruimde het keukentje in. Van de zes blikjes Heineken zette hij er vier in de koelkast en twee in de vriezer.

Deze safaritent was kleiner dan die bij voorgaande vakanties. Dit jaar had hij via een andere reisorganisatie geboekt en hij had nu al spijt dat hij van zijn routine was afgeweken.

Tijdens het avondeten kwam de eigenaar van de camping langs.

‘Bonsoir.’

Luc had hem bij de receptie accentloos Frans horen praten met zijn personeel, maar hij groette Luc die

middag met een Twentse tongval.

‘Bonsoir,’ zei Luc, eveneens accentloos, en hij veegde met de rug van zijn hand zijn mond af.

‘Eet smakelijk. Is dat uw auto?’ De campinghouder wees naar de Peugeot, die schuin voor hun tent stond geparkeerd.

Luc knikte.

‘Zou u die voor of naast uw eigen tent willen zetten? Het beleid is hier dat de auto’s van de gasten voor de eigen tent worden gezet.’

De tafel waaraan ze aten stond voor de tent. Om de tafel was amper ruimte voor de steps van de jongens, de twee ligbedden en het droogrek.

‘Hij staat toch voor de tent?’

‘Ja, maar ook gedeeltelijk voor de tent van de buren.’

‘Maar die tent is leeg.’

‘Die arriveren vanavond.’

‘Waar zou ik de auto dan moeten parkeren?’

‘U kunt de auto ook bij de receptie op de parkeerplaats zetten.’

Luc keek beurtelings naar zijn auto en de man en knikte. ‘Komt in orde.’

Na het avondeten waren ze met z’n drieën naar de parkeerplaats bij de receptie gereden, hadden een ijsje bij het restaurant gekocht en waren teruggewandeld richting de tent. Onderweg kwamen ze langs de speeltuin waar een groep kinderen rondhing. Luc liet zijn zoons daar even spelen, haalde bij de tent de vaat op en ging de afwas doen.

Met shampoo, zeep en handdoeken haalde hij Boaz en Rik op bij de speeltuin. Er bleek maar één douchehokje beschikbaar, dus propten ze zich daarin met z'n drieën. Nog voor ze onder de douche stonden lag Riks korte broek al op de grond. De douchestraal was hard en spetterde alles onder. Naast hen snoot een man zijn neus, aan de andere kant floot iemand. Er zat geen knop aan de douche. De jongens droogden zich af en toen Luc zich inzepte maakte Rik op luide toon een opmerking over Lucs piemel.

‘Jezus, Rik,’ snauwde Luc zacht.

Rik keek naar zijn eigen piemel. ‘Wordt die van mij later ook zo groot?’

‘Reken maar.’

Op het moment dat Luc de shampoo uit zijn haren wilde spoelen klonk een harde tik. De waterstraal stopte.

Rik opende met een zwaai de deur van het douchehokje. ‘Dicht!’ riep Luc en hij draaide zich met zijn rug naar de deur. Hij keek om. Rik stond al buiten. Zijn shirt binnenstebuiten, op zijn korte broek een modderige voetafdruk.

‘Ga maar alvast naar de tent. Ik kom zo.’ De shampoo prikte in zijn ogen. De doucheknop reageerde nergens meer op. Met een handdoek veegde hij de zeep uit zijn haren.

Bij de tent keken Rik en Boaz vanaf een afstandje naar een meisje dat aan hun picknicktafel zat.

‘Hoi,’ zei Luc. Riks benen zaten alweer helemaal onder het zand.

‘Hoi,’ zei het meisje.

‘Kom je voor de jongens?’

‘Nee, ik kom hier om te tekenen.’

Voor haar op tafel lag zijn puzzelboekje, ze had met zijn pen kleine bloemetjes in de vakjes van een kruiswoordpuzzel getekend.

‘Oké,’ zei Luc en hij hing zijn handdoek aan het droogrek. ‘Waar komen jullie vandaan?’

Het buurmeisje wees zwijgend naar de tent naast hen.

‘Ja, dat weet ik, maar waar wonen jullie in Nederland?’

‘In de Jasmijnstraat nummer 32.’

Luc keek naar zijn zoons, die net zo weinig zin in deze ongevraagde bezoeker leken te hebben als hun vader. Hij scheurde een vel van de keukenrol en veegde de benen van Rik schoon.

‘Willen jullie samen nog even spelen?’

‘Nee!’ riep Rik onmiddellijk. Ook Boaz schudde zijn hoofd. Het buurmeisje tekende rustig verder.

‘Je tekent erg mooi maar dat is wel mijn puzzelboekje. Heb je zelf geen tekenblok?’

‘Ja maar dit is leuker.’

‘Mogen we nog even naar de speeltuin, pap?’

Hij knikte. Waarom hadden ze zo vroeg in de avond gedoucht?

Boaz reed op zijn step weg, Rik rende erachteraan. Luc wachtte tot het buurmeisje vertrok, maar ze bleef zitten. Hij borg de vaat op in het gammele keukenkastje, maakte de bedden op, haalde de twee blikjes

uit de vriezer en opende er één. Door het plastic venstertje keek hij naar de tent van de burens, maar hij zag niemand. Zwijgend nam hij plaats tegenover het buurmeisje.

‘Mijn juf is getrouwd met een vrouw,’ zei ze zonder hem aan te kijken.

‘O. Dat is leuk voor jouw juf.’

Ze haalde haar schouders op.

‘Hebben jullie geen auto?’

‘Jawel, maar die staat op de parkeerplaats.’

‘Waarom?’

‘Omdat hier geen plek is.’

‘Voor onze auto is wel plek.’

Hij keek naar de auto die voor de tent van de burens geparkeerd stond. Hij wilde wat zeggen, maar toen stond het buurmeisje op. ‘Tot morgen!’

Die eerste nacht sliep hij slecht, zijn jongens uitstekend. Het ontbijt was kort en chaotisch, waarna Boaz en Rik zonder hun tanden te poetsen naar de speeltuin vertrokken. Nog geen vijf minuten later stonden ze weer hijgend voor de tent.

‘Mogen we zwemmen?’

‘Leuk!’ zei Luc en hij pakte zijn zwembroek.

‘We willen alleen met onze vrienden,’ zei Boaz.

‘Welke vrienden?’

‘Die van de speeltuin.’

‘Mag ik niet mee?’

‘Nou ja. Het mag op zich wel, maar...’

‘Ik ga mee.’

Hij stopte de badhanddoeken in de grote boodschappentas.

‘We hebben toch onze zwemdiploma’s?’

‘Er hoeft maar iets te gebeuren en dan zijn die diploma’s niets waard. Jullie mogen bij jullie vrienden zitten, dan zoek ik wel een plekje verderop.’

Bij het zwembad ging hij zo’n twintig meter bij zijn kinderen vandaan zitten. Hij probeerde te ontspannen, maar zijn blik bleef voortdurend op het zwembad gericht.

Vanaf die dag speelden Boaz en Rik iedere avond met alle kinderen Jachtseizoen, een spel waarbij één groep de politie was en de andere groep de boeven.

Na drie dagen liet hij zijn zoons toch alleen naar het zwembad gaan. Hij drukte Boaz op het hart goed op zijn broertje te letten en keek hen na. Boaz had zijn handdoek om zijn nek gedrapeerd, Rik sleepte die van hem over het stoffige pad.

Luc zette koffie met de percolator, pakte een boek en probeerde te lezen. Toen stond hij op en liep naar het zwembad, waar hij zonder dat ze hem zagen enige tijd naar zijn zoons stond te kijken. Hoe ze met hun vriendjes zwommen en doken. Hoe ze renden over de gladde tegels, ook al had hij hun honderden keren op het hart gedrukt dat niet te doen.

Luc snuift de frisse berglucht op. Een vreemd, laag zoemend geluid. Hij draait zich om en wordt bijna omvergereden door twee wielrenners. Hij vloekt in stilte.

Tientallen mannen hadden ze deze vakantie omhoog zien fietsen naar het skidorp.

‘Kijk ze gaan,’ riep hij naar zijn zoons op de achterbank. ‘Eenentwintig bochten, in elke bocht staat een bordje met het nummer. Kijk daar. Zes!’

‘Waarom doen ze dat?’ vroeg Boaz.

‘Zodat de renners weten hoeveel bochten ze nog voor de boeg hebben, denk ik.’

‘Nee, waarom fietsen die mensen de berg op?’ vroeg Boaz.

‘Dat vinden ze blijkbaar leuk. Ploeteren en keihard je best doen en dan boven aankomen en daarna weer naar beneden fietsen.’

De Peugeot ronkte vervaarlijk. De auto deed al vier jaar trouw dienst en toch vertrouwde hij hem niet. Ze werden ingehaald door een bestelbusje. Boven reden ze stapvoets door het skidorp.

‘Moet je kijken wat een uitzicht.’

Hij vertelde over de wintersportvakanties met zijn ouders en broer. Tien minuten later stuitten ze op een kleine parkeerplaats. De jongens mopperden toen ze uitstapten, net als die ochtend bij het ontbijt, toen hij ze vertelde dat ze vandaag gingen wandelen. Ze wilden op de camping blijven. Zwemmen, voetballen. Maar na dagen op de camping werd Luc onrustig. Zijn benen voelden stijf en vermoeid, een teken dat hij te weinig bewoog.

Het geklaag van de jongens verstomde toen ze de sneeuw zagen en ze bekogelden elkaar met sneeuwballen. Na de wandeling aten ze ijs in het dorp. Tij-

dens de afdaling op de terugweg naar de camping werden ze ingehaald door wielrenners.

Overall fietsers dus, ook hier langs de rivier, ook nu nog, om negen uur 's avonds. Teruggekeerd van een beklimming, lekker uitrijden op het lange, rechte stuk langs het water. Goed asfalt, geen steentjes, geen auto's, alleen een vervelende wandelaar met een blauwe korte broek en een zwart poloshirt die midden op het fietspad loopt alsof hij helemaal alleen op de wereld is.

Hij is inderdaad alleen. Tijdens het avondeten vertelde hij de jongens dat hij een wandeling ging maken wanneer zij straks na het eten zouden gaan spelen. Ze knikten. Ze mochten tot tien uur spelen, dan zouden ze weer stipt op tijd bij de tent moeten zijn. Papa is even wandelen, niet langer dan een halfuurtje.

Op de ochtend waarop Luc voor het eerst afzag van zijn onopvallende patrouillewandelingen over de camping om zijn kinderen in de gaten te houden, was de hemel strakblauw en stond er geen zuchtje wind. Hij dronk een kop koffie voor de tent, las zijn boek, smeerde zich in met zonnebrandcrème en scrollde in de tent op zijn telefoon door de foto's van de vorige vakanties.

‘Hoi!’ zei het buurmeisje, in de tentopening.

‘Hoi.’

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Niets bijzonders.’

‘Dat doet mama ook altijd.’

Hij legde zijn telefoon op de koelkast, pakte zijn boek en liep langs haar heen naar de picknicktafel. Ze ging tegenover hem zitten.

‘Hoe heet jij?’

Luc keek ongedurig om zich heen.

‘Ik heet Luc.’